

**ФРИДРИХ
ВИЛЬГЕЛЬМ
НИЦШЕ**

DIONYSOS

Фридрих Вильгельм Ницше
Dionysos

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=25293155

Dionysos / Valikoima runoja:

Содержание

DIONYSOS	4
ECCE HOMO	4
TÄHTI-MORAALIA	5
YSTÄVYYDELLE	6
VUORIJÄÄTIKÖLLÄ	7
SYKSY	9
CAMPO SANTO DI STAGLIENO	11
VENEZIA	12
"MUN ONNENI!"	13
PINJA JA SALAMA	15
KERRAN – ARMON VUONNA	16
ENSIMÄISENÄ KAI —	
JUOPUNUT LAULU	17
MISTRALILLE	18
Конец ознакомительного фрагмента.	20

Friedrich Nietzsche

Dionysos / Valikoima runoja

DIONYSOS

ECCE HOMO

Sukuni ma tiedän juuren! Lailla leimuliekin suuren hehkun, tuhoon itseni. Mihin tartun, syttyy valo, minkä jätän, hiiltyy palo: liekki olen varmasti!

TÄHTI-MORAALIA

Määrätty tähtiradoillen,
mit' yöstä, tummuudesta sen?

Pyhänä käy kautt' ajan tään!
Sen saastaa kuin et näkiskään!

Maan kaukaisimman valos on:
Suursynti säälis olkohon!

Yks käsky vain: oo tahraton!

YSTÄVYYDELLE

Terve, ystävyys! Ens aamurusko mun toiveheni korkeimman!
Oi usein tuntui kuin loputon ois tie ja yö, ja elo inha, vailla
maalia! Kaks kertaa elää tahdon, kun silmässäsi voiton ja
huomenhohteen näin, sa rakkain jumalatar!

VUORIJÄÄTIKÖLLÄ

Paahteessa keskipäivän,
enskerran kesä kun vuorille nousee,
poika, min uupuneet silmät kuumetta hehkuu:
hän haastaa silloin myös,
toki *näemme* sanansa vain.

Hänen hengityksensä huokuu kuin sairaan
hengitys huokuu kuumeyönä.

Jäävuori ja lähde ja petäjä hälle
vastaa myös,

toki *näemme* vastauksen vain.

Nopeammin kuin muulloin jyrkän teeltä
puro kuiluihin syöksyy kuin tervehtäin
ja hetkeksi, valkean pilarin lailla,
jää kaipuusta värjyen seisomaan.

Ja tummemmin, uskollisemmin kuin muutoin
petäjä katselee,

ja keskellä jäätä ja harmaan kuollutta vuorta
valo äkkiä välkähtää —

Valon sellaisen näin: minä tajuan sen. —

Myös silmä miehen, manalle menneen, kai kerran vielä
vaikenee, kun tuskassa lapsensa suutelee häntä, kätensä ympäri
syleillen kiertää; valon liekki kai kerran vielä puhkee, silmä
sammunut hehkuen lausuu: "Lapsi! ah lapseni, tiedäthän että

sinua rakastan!" —

Ja hehkuen lausuu kaikki – puro,
petäjä, vuorikin jäinen —
sanan katseilla täällä saman:
"me rakastamme sua!
ah lapsi, sa tiedät, sua kaikki me rakastamme!"
Ja hän,
poika, min uupuneet silmät kuumetta hehkuu,
hän tuskassa suutelee heitä,
yhä kiihkeämmin,
ei lähteä tahdo;
kuin hienona harsona sanansa puhuu
hän suustansa,
pahanilkisen sanan:
"Mun tervehdykseni hyvästiä on,
mun tuloni lähtöä,
ma nuorena kuolen."

Ylt' ympäri kaikki kuuntelee, ei henkäystäkään käy: ei lintu laula. Kuin välkäys käy yli vuorien kauhun kaamea tunto. Ylt' ympäri mietteihin kaikki vaipuu – ja kuuntelee – Paahteessa keskipäivän, jolloin kesä enskerran vuorille nousee, poika, min uupuneet silmät kuumetta hehkuu.

SYKSY

Tää syksy on: se vielä särkee sydämesi

Sa pois pakene! —

Päivä hiipii vuorten taa,

se nousemistansa nousee

ja lepää askeleen astuttuaan.

Miks maailma kuihtui niin!

Kielissä uupuneen soittimen

soi tuulen laulu.

Pois paennut toive on —

sitä kaipaa se vaikertain.

Tää syksy on: se – vielä särkee sydämes! Sa pois pakene!
Oi hedelmä puun, sa vapiset, lankeat maahan? Salatiedon
minkä sulle yö opetti, kun jäätävä kauhu sun poskes, sun
purppuraposkesi peittää? —

Sa vaiti oot, et vastaa?

Ken puhuu vielä? —

Tää syksy on: se – vielä särkee sydämes! Sa pois pakene! –
"En kaunis oo" – niin puhuu syksyn kukkanen – , "toki lemmin
ma ihmisiä ja lohdutan ihmisiä – he vielä kukkia saavat nähdä,
ja puoleeni kumartua ah! ja minut murtaa ja muisto jälleen

leimahtaa silmässä ihmisten, – *muisto minua kauniimmasta*: – ma
näen sen – ja kuolen niin!" —

Tää syksy on: se – vielä särkee sydämes!
Sa pois pakene!

CAMPO SANTO DI STAGLIENO

Oi laps, mi suorit hennon
karitsan untuvaa,
kuin valo tähden-lennon
silmistäs tuikahtaa,
sa armain leikkikalu
lähellä, kaukana,
niin puhdas syämmes halu,

Amorosissima!

Miks katkes kahle varhain?
ken syäntäs haavoitti?
Jos lemmit, lempi parhain
ei sitä korvaisi. —
Et vastaa – kaste hieno
katsettas sumentaa: —
ol' kuolos kaipuu vieno,

Amorosissima

VENEZIA

Yössä tummassa sillalla seisoin ma. Laulu kaukaa soi: kumpusi kultana pois yli värjyvään vetten vyön. Valot, soitto ja gondolit – hämyn helmahan kaikki ui juopuen pois...

Kädet oudot sieluni soittimeen kävi silloin, gondolilaulun ma salaperäisen lauloin ja vapisin hämykirjavaa autuutta. – Mua kuuliko kenkään, oi?..

"MUN ONNENI!"

San Marcon kyyhkyt näen jälleen: helle
puol'päivän torillani värisee.
Teen jouten lauluja, ne siniselle
taivaalle niinkuin kyyhkyt leijailee —
ja palaa luokseni,
viel' yhden soinnun solmin lentimelle
– oi onneni!

Oi taivaankansi, sinisilkki-pielin
mi kaarrat kaupunkia kirjavaa,
sua rakastan ja pelkään *kademielin*...
 sun sieluas mun sieluin janoaa!
 En siitä luopuisi
 kai koskaan? – Ei, siit' emme haasta kielin!
 – oi onneni!

Sa torni tuima, jalopeura-innoin
mi nouset, sota syntysi on syy!
Soi laulus torin yllä malmirinnoin – :
sen herra olet, sen *accent aigu*.
 Jos jäisin luoksesi,
 mun piirittäisit hennoin pilvilinnoin...
 – oi onneni!

Ei lankee varjot vielä, soitto poista,

siks kunnes saapuu tumma, lauha yö!
Ei sävelet oo päivän, viel' ei loista
korujen kulta-purppurainen vyö,
on aikaa kylliksi
viel' laulaa yksinäisyys-unelmoista
– oi onneni!

PINJA JA SALAMA

Ma nousin mereen ilmojen;
jos puhun – niin ei vastaa ken.

Ma yksinäiseks ylenin —
ma varron: mitä vartoisin?

Ken pilviin saakka kohoaa, —
hän vartoo ensi salamaa.

KERRAN – ARMON VUONNA ENSIMÄISENÄ KAI —

Kerran – armon vuonna ensimmäisenä kai —

Sibylla, viinittä juopuin, sanoiksi sai:

"Nyt käy nurin päin!

Ei matalassa viel' ollut maailma näin!

Voi, Rooma suur' on nyt naurava porttolan nainen,
ja Caesar elukka, jumala – juutalainen!"

JUOPUNUT LAULU

Inehmo, oi! Yön kellot mitä sulle soi? "Unt' untelon ma nukuin – , väistyi uni pois: Syv' elo on, mitata päivän miel' ei vois. Syv' itku sen – , syvempi vielä ilon-syys: Huol' itkee: kestä en! Vaan ilon miel' on iäisyys – , – on syvä, syvä iäisyys!"

MISTRALILLE

Tanssilaulu

Mistral-tuuli, pilven turma, mustan murheen kirkas surma pauhaava, sua lemmin ma! Esikoiset saman sylin oomme, kohtalomme ylin yks on ikuisuuksista.

Silopintaa kallioiden vastaas riennän karkeloiden tahtiin viiman kanteleen: kun sa purjehitta ennät, vapahista vapain lennät yli kesyttömän veen.

Huutos ilman halki viilsi, rantaan juoksin, jossa kiilsi vuorensinä kellervä. Kallioilta voiton-innoin syöksyt jalokivi-pinnoin silloin kosken ryöppynä.

Taivaan aavaa kenttää kiiti orhisi ja vaunus liiti niinkuin tuli pitkäisen, salamana ruoskas siima orhiin iski, niinkuin viima lensit rataas myrskyten, —

Alas syöksyt vaunuistasi, lyhentyen lennossasi viuhuvaksi nuoleksi syöksyt suoraan syvyyksihin, niinkuin rusko-uutimihin aamun säteet syöksyvi.

Tanssi, tanssi kavalilla vaahtoharja lainehilla – luoja *uutten* tanssien! Tanssimme saa tuhat tapaa, taitehemme – olkoon vapaa, tietehemme – iloinen!

Kukkasista kuulun tiemme kukoistuksen, lehvän viemme seppeleeksi kunnian! Karkeloimme silytysten kera porttoin, pyhimysten, jumalan ja maailman!

Ken ei tanssi tuulten lailla, viihdy sitehiä vailla,

raihnas, raajarikkoinen, ken on hurskaan-liukaskieli, hyve-pöllö,
mietomieli, taivaamme ei ole sen!

Tuprutamme tomut teiden sieraimihin nääntyneiden,
puhdistamme rannikon! Heikon rinnan hengityksen, velton
silmän väsymyksen täältä väistyminen on!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.